

148.

Dissertatio II.

cit, quod dissentire potuerit *huic moraliter acceptæ*, id est, revelationi existimatae, quæ moraliter est vera, quatenus in ordine ad obligandum ita se habet, ac si vera esset, cum sit sufficienter proposita. Secundo, quod existente vera revelatione fuit Maria antecedenter conditionate impotens ad dissensum, quatenus hæc conditionalis est antecedenter necessaria, si existat vera revelatio de assensu, erit assensus: Sic enim etiam homo prædefinitus ad consensum est antecedenter impotens conditionate ad dissensum, nam entecedenter est necessaria hæc conditionalis, si existat prædefinitio ad consensum erit consensus.

At vero non fuit impotens antecedenter absolute ad dissensum, sed solum consequenter absolute, nam impotentia absoluta, quam habuit ad dissensum descendit ex existentia revelationis veræ, quæ existentia fuit consequens ad prævisionem assensus, ac proinde impedibilis à Virgine; unde hæc fuit libera. Hinc ad formam, distinguo antecedens, potuit dissentire huic revelationi physice *huic*, nego, *moraliter huic*, concedo. Ad instantiam distinguo maiorem, fuit antecedenter conditionate impotens, concedo, antecedenter absolute, nego: & minorē, Si fuit antecedenter impotens conditionate, non fuit libera, nego, alias, neque homo prædefinitus maneneret liber: Si fuit antecedenter absolute impotens, concedo propositionē, & nego suppositū.

SEC-

Sectio V.

149.

SECTIO QUINTA.

An Maternitas Dei corpus etiam Virginis Sanctificatur?

Inquirit questio, an sicut ea qualitas supernaturalis spiritualis physice Mariæ inherens, & productiva vnionis hypostaticæ, qua parte spiritualis est, sanctificavit vere, & proprie anima Virginis iuxta proxime dicta: Ita illa alia qualitas supernaturalis corporea, & vnionis hypostaticæ, qua corporeæ est productiva proprie, & vere corpus Mariæ Sanctificaverit? Ita vero dicatur, & sit Sanctum. Quod etiam inquiritur de relatione, quæ resultat ex toto Mariæ supposito, ut fundamento, & termino, nimirum Xpto. Pro resolutione igitur.

Præmitto primo, quod licet corpus simplificiter, & absolute sit capax veræ Sanctitatis, nam iuxta eximum D. tom. 1. in 3. p. disp. 18. sol. 1. & plures ex Nostrisibus, Corpus Xpti sanctificatum fuit per vniōem ad Verbum: attamen non est capax omnis effectus Sanctitatis, nam est incapax gloriae essentialis consistentis in visione beatifica, atque item propriæ amicitiae, & adoptivæ, filiationis. Vnde solum iuxta suam capacitatem, & non aliter, sanctificabitur: Si nimirū vi aliquiis formæ supernaturalis physice inharentis, & sanctificantis reddatur mundū à peccato, dignum

num sp̄ciali cultu , singulariter Deo consecratum , connexum cum Anima Sancta , & beata , & habeat debitum proinde beatitudinis , qua parte illius est capax : demum si exerceat aliquas sensiones supernaturales internas , & externas , quarum , & earum habituum sit ea forma radix .

Pr̄mitto secundo cum P. Ripalda , & alijs , quos citat tom. I. de ente supernat. disp. 44. Sect. 9. 10. & 11. Quod possibles sunt sensiones , & appetitiones , atque itē sensiones externæ intrinsece entitative supernaturales , vt si sentiantur , & appetantur per vnum actum ea , quæ per plures naturaliter solum possunt appeti , ea appetitio interna sensitiva erit supernaturalis . Item de facto visio corporea , qua ab uno Beato ex illis , qui in corpore sunt in calo , videtur lux corporis alterius , est iuxta plures Theologos intrinsece supernaturalis : Similiter visio corporis Xpti in eucharistia iuxta Exim. D. & plures alios est supernaturalis ; & credibile est , Beatam Virginem s̄pē illam habuisse . Denique possibles sunt habitus infusi ad tales sensiones materiales supernaturales ; & cum hoc sit donum possibile puræ creaturæ , negandum non est Mariam illud habuisse .

Pr̄mitto tertio , quod forma sanctificans eo quod subiecto afferat suo naturæ divinæ participationem , illud facit dignum amorem Dei : quid amor

amor non necessario debet esse propriæ amicitiæ , nisi subiectum sit capax illius ; nam sufficit , quod sit amor specialis complacentiæ . Et tali amore ratione qualitatis sanctificatiæ corporæ amavit Deus corpus Mariæ sacratissimum ; ideoq; Mariæ uterum Bernardus vocavit locum voluptris , & deliciarum Dei : quæ verba , & similia aliorum Patrum clare significant maximam Dei complacentiæ in corpore virgineo ob functiones , quas exercuit erga Xptum , vt illū portare novem mēnsibus , & lactare . Iam vero his pr̄suppositis .

Nostra conclusio est cum P. Rip. sup. disp. 192 sect. 13. n. 72. Ensev. Nieremberg de concep. cap. 3. Magistro Saavedra Festigat. 2. disp. 2. c. 3. & cum pluribus Theologis , atque Academis à Rip. consultis Maternitas radicalis , & actualis sanctificavit corpus Virginis sanctitate propria , & singulari . Probatur conclusio ex Patribus : Nam S. Greg. Thaumat. Serm. de Anun. ait , ex omnibus generatiōibus hæc sola Virgo sancta corpore , & spiritu . S. Hieron. tom. 9. Epist. de Assump. uterum Virginis impollutus , alienus a contagione peccati , & sanctus Sophronius Episcop. Hierosolim. Epist. ad Sergiuū probata in sexta Synodo . Virgo sancta accipitur , & corpus , anima que sanctificatur ; & alij Patres plura apud citatos .

Quibus ex omnibus hæc ratiotinatio conficiatur : corpus Virginis pronuntiatur à Patribus Eclesia

Eclesiae sanctificatum; atqui non gratia habitu. li communi omnibus Iustis, vt per se pater: ergo alia sanctitate; sed non alia, nisi Maternitate Dei consistere in ea qualitate supernaturali corporeā, & corpori Virginis inhārente, vel etiā in moralitate relationis: ergo Maternitas, &c. Ulterius à paritate: Corpus Xpti vere sanctificatum fuit vniōne hypostatica corporea supra explicata iuxta plures Theologos: ergo Mariæ corpus sanctificatum fuit qualitate corporeā ordinis hypostatici productiva vniōnis, qua corporea est. Paritas est efficax; nam si ratio corporis non obstat in Xpto, ut vi vniōnis hypostaticæ corporeæ sanctificaretur; cur obstat in Maria ratio corporis, ut ea qualitate sanctificetur?

Probatur tamen consequentia: Ideo vniō sanctificavit corpus Xpri, quia illi præstítit effectus formæ sanctificantis, quorum erat capax; atqui Maternitas Dei præstítit eos effectus Virginio corpori: ergo illud sanctificavit. Probatur minor: quia primo illud fecit dignum amore Dei in ratione maximæ complacentiæ iuxta præmissum tertium: Secundo ea qualitas corporeā est radix sensiōnū supernaturaliū; quas admissimus secundo præmisso, & earum habitu infusorum: Tertio reddidit corpus Virginis impollutum, & omnino opositum peccato, scilicet forimti peccati, quod à Patribus peccatum dicitur,

dicitur, nam ad illud inclinat: Quarto cum caro Xpti sit caro Mariæ; hæc habet participationem aliquam divinæ naturæ, & ius ad gloriā: Quinto quia ratione Maternitatis corpus Virginis est dignum veneratione, & cultu; quæ omnia per se patent: ergo Maternitas Dei præstítit, &c. Sed respondebis; quod auctoritates Patrum non probant nostram conclusionem, nam etiam ab illis, & in Scripturis Tabernaculum Moysi, altare, & alia plura vocantur *santa*; & tamen non sunt talia Sanctitate propria: ergo similiter corpus Virginis. Sed contra est, quoniam a animata, quæ *santa* sœpe vocantur, non habent aliquam qualitatem supernaturalem ordinis hypostatici physice inherentem, neque connexionem cum vniōne hypostatica, & Filio Dei, neque demum identitatem quamdam cum Verbo Incarnato, quæ omnia habet corpus Mariæ: ergo licet ea non sint propriæ *Santa*, sed talia appellantur ob aliquem contactum ad res sanctas; at vero Maria erit proprie *Santa* in corpore modo dicto.

Denique pro maiori intelligentia Sanctitatis corporeæ. Scies primo: quod in parte concupisibili hominis sunt sex passiones appetitus sensitivi, scilicet, amor, odium, desiderium, fuga, gaudium, & tristitia: in parte vero irascibili sunt quinque, nimis spes, desperatio, timor, audacia, & ira; quas omnes passiones

ea qualitas corporea sanctificans Virginem compo-
suit ad normam honestatis, & rectæ rationis,
ideoque fuit radix boni moralis, ad quod po-
tentias inclinavit corporeas, illas avertens à ma-
lo in re corporea moralis, seu ad concupiscibili-
tem, & irascibilem pertinente.

Scies secundo, quod illa corporea Sanctitas
habuit pro causa materiali ipsam corporis Mariæ
substantiam, ex qua divinitus educta est, & in
ea recepta: Pro formalí ipsam qualitatem, quæ
est forma Sanctificandi formaliter per sui com-
municationem ad subiectum: Pro efficiēti Deū
ut auctorem supernaturalem: Pro finali produc-
tionem vniōnis hypostaticæ, & elevationē cor-
poris Virginis ad hypostaticum ordinem super-
naturalem, tam in essendo, quam in operando.

Scies tertio; quod ab instāti primo sive con-
ceptionis fuit in corpore Virginis ratione dictæ
qualitatis sanctificantis illud iustitia originalis,
non prout hæc sonat immortalitatem, & impas-
sibilitatem, sed prout significat sanationem na-
turæ, & constitutionem perfecti ordinis inter
Deum, & hominem, rationem, & appetitum,
specialem que Dei providentiam, & custodiam.
Et est ratio, quia per eam qualitatem sanctifi-
cantem extintus fuit ex tunc in Virgine somes
peccati, ut postea videbimus, quo extinto, nu-
lla est appetitus rebellio, sed perfecta subiectio
Deo, & rationi.

Argumenta contraria.

Argumentum primum: Nulla qualitas
corporea potest esse participatio di-
vinæ naturæ: ergo nec sanctificans. Probatur
antecedens: nulla qualitas participat à Deo,
quod Deo repugnat; sed esse corporeum repug-
nat Deo: ergo nulla, &c. Nego antecedens, &
distinguo maiorem probationis, quod Deo re-
pugnat tam formaliter, quam eminenter, con-
cedo; solum formaliter, nego: & retorquo
argumentū, gratia habitualis est accidens: ergo
non est participatio divinæ naturæ, nam acci-
dens repugnat Deo. Dicendum igitur pro om-
nibus, quod licet Deo repugnet accidens phy-
sicum, ratioque radicis realis honestatis, atque
item esse heredem alterius; hæc tamen omnia
participantur à Deo, quia licet ei formaliter
non conveniant, ut pote enti simplicissimo, ta-
men convenienter eminenter.

Argumentum secundum: forma, cui re-
pugnat effectus sanctitatis, non est sanctitas; sed
illi qualitati corporeæ repugnat effectus Sancti-
tatis: ergo non est sanctitas. Probatur minor:
effectus sanctitatis corporeæ est rebellionē appe-
titus sensitiv i reprimere; sed hoc repugnat illi
qualitati respectu corporis Virginei, in quo fo-
nes peccati à conceptione fuit extintus: ergo
illi

illi qualitati, &c. Ulterius: caro Virginis ab aliquibus Patribus vocatur caro peccati: ergo ea qualitas non præstítit effectum emundandi à peccato, ac proinde non est sanctitas. Rerumqueo: Sanctitas corporis Xpti nou cohibuit in eo rebellionem appetitus, quia numquam fuit talis rebellio: ergo non fuit vera Sanctitas.

Distinguo igitur maiorem argumenti: cui repugnat effectus primarius, & positivus, non est Sanctitas, concedo, secundarius, & negativus, nego. Etenim ea qualitas præstítit effectus primarios positivos sanctitatis, quos in nostra probatione retulimus; secundarium vero, qui non est de essentia formæ, & potest à Deo impediiri, atque in sanctitate corporea est reprimere rebellionem appetitus, non præstítit signare, quia nullam rebellionem supposuit, sed excercite extinguendo somitem peccati. Hinc distinguo maiorem probationis, est rebellionem reprimere signate, nego, excercite, concedo. Ad id, quod additur distinguo antecedens, vocatur caro peccati quantum est ex se, concedo, vt in Maria, nego: Patres enim solum volunt, quod ea caro foret peccati ex propagatione ab Adamo, nisi à Deo singulariter præservaretur.

Argumentum tertium: Ad sanctificandum corpus sufficit gratia Animæ, sicut Animæ gloria ad illud glorificandum: ergo superflua est sanctitas corporea, cum per sanctitatem spiritualem

tualem reddatur corpus Virginis, dignum habitaculum Dei. Distinguo antecedens, ad sanctificandum extrinsece, denominative, concedo, intrinsece formaliter, nego. Etenim licet corpus Virginis denominetur extrinsece sanctu per gratiam Animæ; tamen maior Mariæ gloria est, quod etiam intrinsece, & formaliter per formâ sibi inhærentem sanctum sit: Sicut corpus Beati ultra Animæ gloriam, qua denominatur gloriosum, habet gloriam propriam, scilicet claritatem, qua est tale formaliter: eodem modo distinguitur probatio consequentia, debite applicatis terminis.

Argumentum quartum: Mariæ corpus fuit sanctum sanctitate propria: ergo ita fuit ab initio conceptionis, sed hoc non, alias ante Animæ creationem, & infusionem esset ei remissum peccatum originale vi sanctitatis corporeæ, quod implicat: ergo. Concesso enthyemate, nego minorem, cuius probationem distinguo, esset remissum originale exigive in actu primo vi sanctitatis corporeæ, concedo, formaliter in actu secundo, nego: hoc est, sanctitas corporea exigit, vt Animæ, cuius corpus sanctificat, non maculetur originali culpa; attamen eam non expellit in actu secundo, & formaliter, cù hic non sit effectus illius, sed tantum emundare à somite, & eius macula in corpore, cuius est sanctitas.

Argumentum quintum: ea qualitas corporæ sanctificans fuit in corpore Virginico ante animæ infusionem: ergo fuit recepta in forma fetus Virginæ, seu embryonis; atqui hæc fuit destruēta per infusionem animæ: ergo, & illa qualitas, ac per consequens non fuit sanctitas permanens. Nota, quod argumentum procedit in suppositione falsa; quod in corpore Virginis fuerit forma embryonis, ac proinde quod Virginis conceptio non facta fuerit in instanti; hæc autem suppositio falsa est iuxta post dicenda. Verum prouincia admissa, duplíciter argumento respondeo.

Primo negando primam consequentiā, nam qualitates propriæ corporis non in forma, sed in materia immediate recipiuntur, iuxta Philosophos. Secundo permisso enthymemate, & minore subsumpta, negando secundam consequentiā; quia de subiecto inadæquato, scilicet materia ut unita formæ embryonis trāsite ea qualitas in aliud inadæquatū nimirum ad materiam unitam animæ rationali, in quo nulla est implicantia iuxta dicta in Philosophia, nam calor, qui erat in materia hominis viventis cum anima rationali, transit ad eandem materiam cum formæ cadaverica.

Argumentum sextum: Corpus potest sanctificari propria sanctitate: ergo quodlibet corpus: ergo, & corpus Leonis V. g. quod est absurdum.

surdum. Si Verbum (ut volunt aliqui Theologi) potuit assumere naturam irrationalem, concedo totum, & nego id esse absurdum. Si vero (vtivult D. Thom.) non potuit, distinguo primum consequens, quodlibet corpus unitum animæ rationali, seu rationale participatiæ, concedo, non ita unitum. vel quod nullum ad animam rationalem dicat ordinem, nego. Etenim iuxta hanc sententiam solum est capax denominationis sancti corpus unitum, vel unitendum animæ rationali, non autem aliud: Corpus tertiæ Xpi in triduo mortis propter ordinem, quem habebat ad animam reuinendam, & unionem ad Verbum, Sanctum fuit.

SECTIO SEXTA.
An Maternitas Dei sit dignitas simpliciter infinita,
& omnium maxima in pura creatura.

Proximitto primo, quod quæstio non est de infinitate quantitativa sive physica, sive metaphysica, de qua postea; sed de infinitate morali dignitatis, quæ in universum licet in aliquo physico fundetur, sumitur ab estimatione: & rogamus, an dignitas Matris Dei sit in morali estimatione talis, vt si per totā extensitatem dinumeraret Angelus gradus perfectiōnis moralis illius addendo plures, & plures in infinitum, numquam pervenire posset ad ultimum?

160.

Dissertatio II.

mum? Neque item quæstio est de creatura omnium maxima in esse physico, & entitativo, quam cum P. Isq. Matiam, & Dei Maternitatem diff. 5. defendimus, sed de omniū maxima moraliter: An talis sit dignitas Matris Dei?

Præmitto secundo cum P. Isq. de Deo. tom. I. tract. 6. disp. 13. q. 1. quod infinitum simpliciter intra suum genus sive physicum, sive morale illud est, quod in omni consideratione ad tale genus pertinente infinitum est, ut linea ab utroq latere infinita: illud vero est secundum quid infinitum, quod tale est in aliqua tantum cōsideratione sui generis, ut linea infinita versus unum dumtaxat latus. Tertio, quod creatura omnium maxima negative est illa, quæ intra lineam suā aliā maiorem, non tamen æqualem excludit: Positive autem, quæ excludit maiorem, & æquale non admittit. Quærimus igitur, an dignitas Matris Dei sit omnium maxima negative?

Præmitto quarto, quod sicut duo entia habentia diversa prædicata, quæ ex conceptu suo suscipiunt magis, & minus, ut est prædicatum bonitatis, & prædicatum potentia activa, possunt esse in uno genere prælatorum æqualia, V.g. in ratione potētia activa & in alio in æqualia V.g. in ratione bonitatis: Ita possunt duo entia esse æqualia in estimatione morali ob aliquod prudens fundamentum tales æqualitatem constitutens, & in esse physico entitativo nimis inæqualia

Sectio VI.

161.

qualia, vel etiam è contra. Exempli gratia: actus charitatis hominis Iusti intensus ut octo est æqualis physice actui charitatis Xpti intenso etiam ut octo; & tamen in esse morali meriti ob rationem Personæ significantis nimis sunt inæquales. His ergo positis sit.

Prima conclusio: Cum pâtribus Ripal. sup. sect. 7. Rhodes hic. q. 2. sect. 3. §. 1. & alijs præcipue Recen-tioribus: Maternitas Dei est dignitas simpliciter, infinita in genere morali. Probatur conclusio ratione: Omne æquale simpliciter infinito debet esse simpliciter infinitum; atqui dignitas Matris Dei in genere morali est æqualis dignitati sim-pliciter infinitæ: ergo est dignitas simpliciter, infinita in genere morali. Maior est evidens; quia nullum æquale simpliciter infinito potest esse finitum; alias posset pertransiri, & sic iam non esset æquale infinito, quod pertransiri ne-quit: ergo omne æquale, &c. Probatur ergo minor: dignitas Matris Dei in genere morali est æqualis dignitati Filij Dei; atqui dignitas Filij Dei est simpliciter infinita: ergo dignitas Matris Dei, &c.

Probatur maior: Omne mensuratum aliqua mēsura est æquale mensuræ; nam æqualitas iuxta Philosophum est inter quantitates, quarum una tantum habet quantum alia, & sic referuntur mensuratum, & mēsura; atqui dignitas Filij Dei est mensura Matris suæ moraliter: ergo dignitas

Dignitas Matris Dei, &c. Probatur minor auctoritate: quia templum, quod vidit Eccequel, est figura Mariæ iuxta Patres, & funiculo mensurio Filius hominis, scilicet Xptus illud mensurat. Item quia D. Greg. in lib. 1. Regum ait, si vis Virginem cognoscere, qualis, & quanta est, in eius Filium oculos coniuncto, & ex eius excellentia poteris excellentiam Matris intelligere: B. Albert. Magn. in Mariali. Cap. 230. Filius infinitat Matris bonitatem: Eusev. in Nativ. Virg. Quaritis, qualis Mater? Quarite prius qualis Filius? Ergo dignitas Filij Dei est mensura Matris suæ moraliter.

Probatur eadem minor ratione: quia licet non esse physico, & entitativo aliquando sit Filius Matre perfectior, tamen in morali existimatio ne quo dignior est Filius, dignior est Mater: ergo quia mensura dignitatis Matris est perfectio dignitatis Filij: ergo datur moralis æqualitas, dicente S. Hilario, quod omnis Filius æqualitas Parvus est. Et ratio horum à priori est, quia cum Maternitas sit relatio dicit intrinsece terminū: ergo terminus, seu Filius Dei est intrinsecus Maternitati Mariæ Matris suæ, dicente Petro Damiano Serm. 1. de Nativ. Inest Deus Mariæ identitate, quia est idem cum illa, quæ identitas, moralis est, & trahit æqualitatem moralem inter dignitates Filij, & Matris: ergo dignitas Matris est æqualis dignitati Filij Dei.

Probatur iam conclusio auctoritate Patrum:

Nam

Nam D. Thom. 1. p. q. 25. art. 6. ad 4. ait. Beata Virgo ex hoc, quod est Mater Dei, habet quamdam dignitatem infinitam ex bono infinito, quod est Deus: Anselm. de excellentia Virginis cap. 8. Quid amplius dicere possum, Domina mea? Immenitatem quippe gratiae, & felicitatis tuae considerare cupienti sensus deficit: Dionis. Cartus. Serm. 1. de Concept. Afferunt quidam Magni Theologi, quod ratione huiusmodi materna secunditatis Beatissima Virgo Maria sit dignitatis quodammodo infinita.

Demum Richard. à S. Laurent. lib. 8. solus Deus pensare sufficit, & metiri magnitudinem, & quantitatem Matris suæ: ergo iuxta Patres dignitas Matris Dei est simpliciter infinita, & solum infinita dignitate Filij Dei mensurabilis. Neque te terreat ly quamdam D. Thomæ, & ly quodammodo Cartusiani, quasi denotet infinitum secundum quid; quia illæ particulæ solum intelligentæ sunt appositæ ut infinitudo Maternitati restringatur ad esse morale, in quo est simpliciter infinita, & qualiter in præsenti conclusione locuti sumus, quid quid sit de esse physico, de quo postea.

Secunda conclusio cum eisdem Doctoribus: Maternitas Dei est dignitas omnium maxima negative in pura creatura. Probatur conclusio: Ea dignitas est omnium maxima negative, qua Deus maiorem facere nequit, licet facere possit æqualem; atqui Deus facere nequit maiorem

K 2

Matrem,

Matrem, quām est Maria: ergo Maternitas est omnium maxima negative. Probatur minor: nam D. Thom. sup. ait, *quod non potest aliquid fieri melius ipsa*, nimirum Maria, *sicut non potest aliquid melius esse Deo*: D. Bonav. in Speculo cap. 8. *Ipsa est Mater, qua maiorem Deus facere non potest*: D. Bern. *Nec maior inter Matres, nec maior inter Filios nasci potuit*: ergo Deus facere nequit, &c. Alia plura vide apud Patres Ripal. & Rod. sup.

Argumenta contraria.

Argumentum primum contra primam conclusionem: dignitas, quæ solum connotative extrinsece est infinita, non est infinita simpliciter, sed secundum quid; ideo enim nec visio beatifica, nec Dei amor, nec malitia peccati habet infinitudine simpliciter; atque Maternitas Dei actualis, sumpta pro fundamento relationis, nimirum Maria, solum connotative extrinsece est infinita: ergo non simpliciter. Distinguo minorem, solum connotative, & physice extrinsece, concedo, & moraliter extrinsece, nego. Etenim moraliter Filius Dei intrinsece afficit Matrem suam, ut in conclusione probavimus; indeque licet physice respiciatur Extrinsece, tamen moraliter aliquid intrinsecum est; & non se habet sicut visio, amor, & malitia peccati.

peccati, quæ tantum terminative, & non per aliquam moralem identitatem respiciunt terminum infinitum.

Argumentum secundum: Dignitas Avorum Xpti Ioachimi, & Annæ, Patris putativi Iosephi, Sacerdotis producentis, seu adduentis Xptum ad eucharistiam, & hominis Iusti, non est simpliciter infinita; sed titulus cuiusvis ex his dignitatibus est Filius Dei simpliciter infinitus: ergo licet hic sit titulus dignitatis Matris Dei, non erit hæc simpliciter infinita. Nota, quod Avi Xpti solum *mediate*, nimirum per Mariam, non vero *immediate* attingunt illū: Unde quia eorum dignitas remotior est, non datur sufficiens ratio intrinceceitatis, ut adstruatur simpliciter moraliter infinita, sicut datur in Virgine.

Loquendo autem de D. Iosepho nullum est argumentum; cum hic non sit verus Pater filij Dei, sed putatus, ideoque à Dei Filio intrinsece non attingitur: Sacerdos est Servus, & Minister Eucharistie, neque est moraliter idem cum victimâ: demum Iustus est Filius adoptivus Dei, & Maria est Mater naturalis Xpti; unde hæc, & non ille habet identitatem cum Filio Dei: ex quibus patet, quod nulla ex his dignitatibus est simpliciter infinita. Nunc in forma distinguo minorem: est Filius Dei simpliciter infinitus, & immediate moraliter intrinsecus respectu

respectu earum Personarum , nego ; & non ita intrinsecus , sed vel mediate , vel omnino extrinsecus , concedo , & nego consequentiam .

Argumentum tertium : Filius Dei magis significat suum Patrem in divina natura , quam suam Matrem in humana ; sed suum Patrem significat simpliciter infinite ; ergo suam Matrem minus , ac proinde secundum quid . Distinguo minorem , simpliciter infinite infinitate superioris ordinis , concedo , inferioris , nego : & consequens , minus per exclusionem infinitudinis simpliciter talis in significando , nego , per exclusionem superioritatis ordinis , concedo . Etenim Dei Filius , significat Deum Patrem dignitate simpliciter infinita altioris , & divini Ordinis ; Mariam vero dignificatione inferiori , verum simpliciter infinita ; quod non excluditur per illam altiore dignificationem , nam quævis in sua linea simpliciter infinita est : sicut quod infinitum huminum minus dignum sit , quæ infinitum Angelorum , non obstat , quominus etiam sit infinitum .

Argumentum quartum contra secundā : Posibilis est Mater Dei perfectior in esse physico entitativo , quam Maria ; sed hæc esset maior ; ergo Maria non est omnium maxima . Omitto maiorem , quæ in meis principijs falsa est , postea enim defendam , Mariam esse physice entitative , & quoad prædicata intrinseca om-

nium maximam , ita ut Deus nec creaverit , neque adhuc de potentia absoluta create possit Mulierem maiorem , aut æqualem Mariæ in perfectione substantiali entitativa : & distinguo minorem , esset maior physice entitative , concedo , moraliter , nego ; nam ea Mater æque significaretur à Deo , quam hæc , quia hæc tam est Mater Dei , quam esset illa .

Argumentum quintum : Si Filius Dei conceptus fuisset ex Viro , dignitas Patris esset maior , quam Mariæ : ergo dignitas Mariæ non est simpliciter omnium Maxima . Nego antecedens , nam licet in generationibus naturalibus & ordinarijs concursus Patris sit perfectior , quam Matris ; attamen in eo casu foret æqualis , nam vterque concursus solum esset causæ instrumentalis , & supernaturaliter elevata , quia aliud nequit esse respectu suppositi divini . Item quia licet physice Pater repuretur perfectior ; attamen in morali consideratione , cum æque Pater , ac Mater sumant denominationem à Filio , æqualis est dignitas vtriusque .

Argumentum sextum : Si Virgo contulisset Xpto concursum Paternum , & Maternum : atq[ue] item si fuisset Mater triū Personarū vel in una vel in tribus naturis assumptis , esset maior , quam modo est ; sed hæc potuerunt fieri : Ergo Maria non est modo omnium Maxima , cum potuerit esse maior . Distinguo primam patrem maio-

ris, Si contulisset, &c. esset maior physice, concedo, moraliter, quatenus significatur à Filio, nego. Etenim majoritas in esse physico non obest æqualitati morali; sic actus charitatis Xpi est perfectior in esse physico, quam actus humilitatis, & tamen moraliter quatenus à Filio Dei significantur, sunt æquales. Præterquam quod (vti supra diximus) Maria non solum contulit concursum passivum, sed etiam activum in utramque Xpi unione.

Distinguo etiam secundam maioris partem: Si fuisset Mater trium Personarum, esset maior extensiva, concedo, intensiva, nego: quoniam licet magis extenderetur Deiparae Maternitas, tamen intensiva formaliter æque significaretur à tribus, atque ab una Persona, nam in omnibus est una Deitas, & dignitas simpliciter infinita. Demum Si Spiritus Sanctus. V.g. carnem assumeret in utero alterius Mulieris, hæc esset æqualis dignitatis cum Maria, non tamen maioris, ac proinde semper Mariæ dignitas manet omnium maxima negative, & moraliter.

SECTIO SEPTIMA.

An Maternitati Dei debita sint, & re ipsa collata omnia dona possibilia puræ creature.

Questio non procedit de donis possibilibus Mariæ, casu quo vniuersetur hypothetice alicui divinæ Personæ, nam tunc non esset

esset pura Creatura; quod etiam pro secunda conclusione sectionis antecedentis notavimus: Neque item de donis, quæ licet possint conceidi puræ creaturæ saltem de potentia absoluta, attamen sunt talia ut in maiorem gloriam Mariæ cedat, ea non habuisse, quam habuisse; V.g. nasci ex Matre Virgine videtur esse donum possibile puræ creaturæ de potentia Dei absoluta; melius tamen fuit Mariæ, non ita natam esse, nam sic ea sola est Mater, & Virgo, & tunc sola non esset.

Pater autem Barbianus hanc affert rationem: quia si Maria ex Matre Virgine fuisset concepta, & nata, iam ex VI sue Conceptionis, & non ex meritis Xpi immunis ab originali, & eius debito fuisset, cum non nasceretur tunc ex Adamo per naturalem propagationem: Sicut Theologici dicunt de Xpto, quod licet non esset Deus, tamen esset immunis ab originali ex VI sue Conceptionis à Matre Virgine. Atque inde tale privilegium non debuit concedi Mariæ. Verum quia hæc ratio facilem habet solutionem, dicendo, potuisse habere ex meritis Xpi, quod concepta esset ex Virgine, ac proinde immunitatem ab originali: Solum prima ratio à nobis reddenda est. Demum nec illi data sunt, licet debita, regna, divitiae, & maiestas temporalis, ut ita cresceret eius meritum, & magis assimilarest Filio suo. Iam vero pro alijs donis, sit.

Nostra